

PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ V KATOLICKÉ CÍRKVI

Resumé

Práce se zamýšlí nad vztahem učení katolické církve a praktické použitelnosti metod v otázce regulace početí. Církevní učení a normy v tomto učení předložené jsou jedna skutečnost, avšak rozdílná možnost žít v plném souladu s tímto učení u jednotlivých párů je skutečností druhou. Je zde vyložena současná nauka církve, její vývoj a nastíněn posun nauky v otázkách manželství od minulého století, zejména po 2. vatikánském koncilu. V teoretickém zdůvodnění norem je v nauce patrný příklon k teologickému personalismu, avšak v praktických směrnicích zůstává na pozicích naturalismu. Jinak řečeno, je přiznávána velká hodnota manželskému vztahu, avšak zároveň je zdůrazňována vysoká závaznost hodnoty manželské plodnosti, která nesmí být uměle narušována. Ovšem ve skutečnosti zde v mnoha případech stojí hodnota plodnosti proti osobní hodnotě manželů i hodnotě jejich vztahu.

Dále jsou popsány jednotlivé metody přirozeného plánování rodičovství i ostatní metody regulace početí. Jsou formulována různá hlediska související s přijatelností i morální stanoviska k jednotlivým metodám. V práci je zmíněna problematičnost užití metod přirozeného plánování rodičovství v některých situacích, které se mohou vyskytovat. Jsou zde také vyjádřeny zdravotní, bioetický a morálně teologický aspekt metod antikoncepce. Mravní hodnota jednotlivých způsobů regulace početí je rozdílná. Jsou též zmíněna problematičká hlediska pojmů užívaných v církevní terminologii, související s výkladem učení v konkrétní aplikaci na dané metody a mající také ne nepodstatný vliv na schopnost mnoha manželských párů přijmout metody přirozeného plánování rodičovství. Proto je zde také vyjádřena role lidského svědomí ve vztahu k mravním požadavkům, předkládaným magisteriem. Tam, kde svědomí shledává objektivní nemožnost při zachování své pravdivosti, člověk může oprávněně hledat jinou možnost. Vyústěním práce je formulace návrhů možných řešení uvedené problematiky.